ו א מיי פ״א מהלי שבת הלי

יו סמג לאוין סה: ז ב מיי שם הלכה יח: [ע"ש] ז ב מיי שם הלכה יח: [ע"ש] בו ד מיי שם הלי יב:

מ ד מיי שם הלי יכ:
י ה שם הלכה יג:
יא ו שם הלכה יג:
יצ ו שם הלכה יו:
יצ ח שם הלכה יו:
יצ ח שם הלכה יו:
מו י נוש" פ" שם הלי י:
מו י נוש" פ" שם הלי יו:
מו י נוש" י" ש ההלי הלי יו:
מו כ מיי פ"ע ההלי הללכה יו פעיע ההלי הלכל
הוע שמון ב
הלכה יו שמ מע שמון ב
יו ל מ מיי שם ופייב הלכה
יו ל מ מיי שם ופייב הלכה
יו נוש"ע שם פעיף ו:
ינ נוש"ע שם פעיף ו:

יו ל מ מיי שם ופייב הנכה יב טושיע שם סעיף ו: יח ג מיי פיע שם הלי יח טושיע שם סעי ה: יש ם מיי פיי מהלכות שבת הלכה י ופיית הלכה מ הלכה י ופיית הלכה מ ופייצ הלכה א: ב ע פ מיי פייצ מהל' דעות הלכה ג ופייו מהלכות מלכים הלכה י סמג לאוין רכע:

בא צ ק מיי׳ פי״ב מהל׳ אבל הלי ב סמג עשין ב [ברי"ף פ"ג דמ"ק דף רלג. וברא"ש שם סי' נטן:

מוסף תוספות

א. מדנקט 'למת' סתם. מוק' הלח"ש. ב. כיון דסותר התירוץ הראשון. מוק' הלח"ש. ג. בתירוץ הראשון, לא קאמר 'אלא' מוק' הלח"ש. ז. דן הא חבלת מילה הלח"ש. ז. דוף הא חבלת מילה הלח"ש. ז. ביי היינור ביי היינור ביי היינור ביי היינור ביי היינור ביי ביינור ביי ביינור ביי מסים, דון האחברת מייה והבערת בת כהן מחייב ר' שמעון לקמן וא"כ צריכה לגופה הויא דהכשר מצוה אנופה הויא דהכשר מצוה אחשביה צריכה לגופה. מוס המל"מ. ה. כיון דאינו יכול ללובשו כ"א ע"י קריעה, דבקריעה זו חזי. מוס' המל"מ. 1. [ד]הא דפטרינן מקלקל דעלמא, היינו דומיא דחובל דעלמא, היינו דומיא דהובל וצריך לכלבו ומבעיר וצריך לאפרו. מוס' הכח"ש. ז. הלכך מחייב לי ר"ש. מוס' הכח"ש. ז. דלהכי פטור, דלא מתקן מידי. מוס' הכח"ש.

רב נסים גאון

, פרק שלשה עשר ר׳ אליעזר אומר האורג חמתו אחמתו לא קשיא הא ר' יהודה הא ר' שמעון. הא ר' יהודה דאמר מלאכה רי יהודה דאמר מלאכה שאינה צריכה לגופה חייב עליה, הא ר' שמעון דאמר פטור עליה, כבר פירשנו בפרק ראשון. אבל דבריהם מתני' ר' יהודה היא דאמר מתנדי רי יהודה היא דאמר מקלקל בחבורה פטור וברייתא ר' שמעון דאמר מקלקל בחבורה חייב, ולא אשכחית בחברות הייב, ולא אשכותית עיקר פלוגתא ולא ידעינן לה. אבל אדוננו האיי גאון כתב בפירוש זה הפרק כזה הענין, והא מילתא דמקלקל בחבורה רקאמרינן פלוגתא דר' יהודה ור׳ שמעון היא עדיין לא ידעינן פלוגתייהו היכא ניהי, ומתניתא דמפרש בה ר' יהודה ומתניתא דמפרש בה ר׳ יהודה ור׳ שמעון במקלקל בחבורה לא שמיע לנא אלא מגמ׳ ידיענן דפלוגתא דר׳ יהודה ור׳

רבינו חננאל

שמעון היא.

הקורע על מתו פטור. ואקשינן וכי מקלקל הוא, והתניא הקורע על מתו בחמתו ובאבלו אע"פ שחילל (בשבת) את השבת יצא ידי קריעה. וכיון שיצא ידי קריעה נמצאת מלצא יו קויפה נמצאה מלאכתו מתקיימת ובשבת כי האי גוונא חייב. ופריקי' מתניתין בקורע על מת דעלמא, דכיון דלא מיחייב דעלמא, דכיון דלא מיחייב

ימים ולא שנים יברכה שאני וא"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן אחד מן האחין שמת בקריעה, מקלקל הוא ופטור, וברייתא בקורע על מתו שלו

הבל חולצין עליו. אומר רשב"א דאפי׳ אינו רבו חייב כדאמרינן במו"ק (דף כה.) מי תני רבו שמת חכם שמת תני והא דאמר בשילהי פרק אלו מליאות (ב"מ לג.) רבא קרע עליה דההוא גברא דאסבריה זוהמא ליסטרון היינו קרע שאינו מתאחה כדין תלמיד

לרב כדתני בפרק אלו מגלחין (מו"ק דף מו): דתניא ר"ש בן אלעזר אומר העומד על המת בו'. משמע ליה להש"ס דמיירי אפי׳ באינו כשרא: ר' יהודה והא ר"ש. פי׳ נקונט׳ דבהאי שינויא נמי משני דלא קשה מתו אמתו והא דלא האמר אלא^ב משום דלה הוזכר המורה לעילג וקשה לר"י דע"כ תרוייהו במת דידיה איירי ולא במת דעלמא כדקתני בברייתא דלעיל דינא ידי קריעה וא״כ הויא מלאכה שלריכה לגופה כיון שהיא לורך מלוה™ כדמוכח לקמן ונראה לר"י דלא מתרן אלא חמתו אחמתו אבל בעל מתו לא פליגי דבמת דעלמא פטור דמקלקל הוא ובמת דידיה דאיכא מצוה חשיב מתקן אע"ג דלקמן משמע דללורך מלוה לא חשיב ר"ש מיקון דהא יליף ממילה והבערת בת כהן דמקלקל בחבורה ובהבערה חייב התם מקלקל הוא לגמרי שאינו לורך אחר אלא מה שהוא לורך מלוה אבל גבי קריעת אבל הוי תיקון הבגד על ידי קריעה שיוכל ללובשו בכל שעה יואית (י) בו חימום ועוד כמו שמחלק לקמן ר"תי דהתם התיקון בא לבסוף שבשעת חבורה והבערה חינה באה הכשר מצוה עד הגמר אבל הכא בשעת קריעה בא התיקון ולא חשיב קלקול^ז: לא צריכא דקעבד למירמא אימתא כו'. השתא הוה מצי לאוקמי תרווייהו כר' יהודה ומתני׳ דלא עבד למירמא אימתא דבלא״ה מוקמינן לקמן כר׳ יהודה דאמר מקלקל בחבורה פטור אלא דניחא ליה לאוקמי מתני׳ בדעביד למירמא

שרבש עליהן ההר בו׳. משום דלה שלשים יום כמו במשה ואהרן. ע"כ

סכל המתעצל בהספדו של חכם אינו מאריך ימים מדה כנגד מדה שנאמר

את ה' כל ימי יהושע וכל ימי הזקנים אשר האריכו ימים אחרי יהושע א"ל

בבלאי ימים האריכו שנים לא האריכו אלא מעתה ילמען ירבו ימיכם וימי בניכם

אימתא דאי בחמתו (ו) פשיטא דפטור: אשכחן דכתיב ביה ויבכו אותו תוספות שאנץ. רש"ל:

דעבדה כי כיסתא: מתני' הקורע בחמתו ועל מתו "וכל המקלקלין פמורין יוהמקלקל ע"מ לתקן שיעורו כמתקן שּנשיעור המלבן יוהמנפץ יוהצובע יוהטווה יכמלא רחב הסיט כפול חוחאורג שני חומין שיעורו כמלא הסים: גמ" ורמינהו "הקורע בחמתו ובאבלו ועל מתו חייב יואע"פ שמחלל את השבת יצא ידי קריעה לא קשיא הא במת דידיה הא במת דעלמא והא מתו קתני לעולם במת דידיה ובהגך דלאו בני אבילות נינהו ואי חכם הוא חיובי מיחייב ידתניא יחכם שמת הכל קרוביו הכל קרוביו ם"ד אלא אימא הכל כקרוביו הכל קורעין עליו הכל חולצין עליו הכל מברין עליו ברחבה לא צריכא דלאו חכם הוא לואי אדם כשר הוא חיובי מיחייב דתניא יימפני מה מתים בניו ובנותיו של אדם כשהן קטנים כדי שיבכה ויתאבל על אדם כשר כדי שיבכה ערבונא שקלי מיניה אלא מפני שלא בכה והתאבל על אדם כשר משכל הבוכה על אדם כשר מוחלין לו על כל עונותיו בשביל כבוד שעשה (6) לא צריכא דלאו אדם כשר הוא ואי דקאי בשעת יציאת נשמה חיובי מיחייב דתניא ייר"ש בן אלעזר אומר יהעומד על המת בשעת יציאת נשמה חייב לקרוע הא למה זה דומה לם"ת שנשרפה לא צריכא דלא קאי בשעת יציאת נשמה תינח מתו אלא חמתו אחמתו קשיא חמתו אחמתו נמי לא קשיא הא ר' יהודה הא ר"ש הא ר' יהודה ראמר ®מלאכה שאין צריכה לגופה חייב עליה הא ר"ש דאמר ימלאכה שאין צריכה לגופה פמור עליה אימר דשמעת ליה לר' יהודה במתקן במקלקל מי שמעת ליה א"ר אבין יהאי נמי מתקן הוא דקעביד נחת רוח ליצרו וכהאי גוונא מי שרי והתניא "ר"ש בן אלעזר אומר משום חילפא בר אגרא שאמר

משום ר' יוחנן כן נורי המקרע בגדיו בחמתו

והמשבר כליו בחמתו והמפזר מעותיו בחמתו יהא בעיניך יכעובד ע"ז יישכך אומנתו של יצה"ר היום אומר לו עשה כך ולמחר אומר לו עשה כך עד שאומר לו עבוד ע"ז והולך ועובד א"ר אבין מאי קראה ילא יהיה בך אל זר ולא תשתחוה לאל נכר איזהו אל זר שיש בגופו של אדם הוי אומר זה יצר הרע לא צריכא פרקא עביד למירמא אינשי ביתיה כי הא דרב יהודה שליף מצבייתא רב אחא בר יעקב תבר מאני תבירי רב ששת רמי לה

ברייתא דקתני חייב במת דידיה שחייב לקרוע עליו הלכך קריעה דידיה לאו קלקול הוא אלא תקון: והא מסו. נמי קתני במתני': לעולם במת דידיה. שמוטל עליו לקוברו ומיהו בהנך דלאו בני אבלות נינהו שאינן מאותן האמורים בפרשת כהנים (ויקרא כא) אביו ואמו בנו ובתו ואחיו ואחותו: ופרכינן ואי חכם הוא זה שמת חיובי מיחייב. נמי לקרוע וכיון דמיחייב מתקן הוא ואמאי פטור: חולצין. יוצאים לפניו חלולי כתף חלוקו קרוע עד שכתיפו חלולה ערומה: מברין עליו ברחבה. שהיו מברין האבלין ברחבה. סעודה ראשונה שאבל אוכל אינו אוכל משלו ואסור דקאמר ליה רחמנא ליחזקאל (כד) לחם אנשים לא תאכל: ערבוגא שקלי. קודם שיחטא נטלו משכונו: לם"ת שנשרף. הרוחה ס"ת שנשרף חייב לקרוע כדאמרינן במו"ק (דף כו.) במגילה ששרף יהויקים דכתיבי לא פחדו ולא קרעו בגדים (ג) אף נשמת ישראל הניטלת דומה לו שאין לך ריק בישראל שאין בו תורה ומלות: הא ר' יהודה כו'. ומתו אמתו הכי נמי הוה מצי לתרוצי אלא מעיקרא אהדר לאוקמינהו כחד תנא ולא מתוקמא אלא כר' יהודה דהא מלאכה שאינה לריכה לגופה היא כמוליא את המת (י) לקוברו: נחת רוח לילרו. שמשכך את חמתו: מי שרי והא מניא כו' אלמא לאו מתקן הוא שמלמד ומרגיל את ילרו לבא עליו: בך. משמע בקרבך שאם היה בך תשתחוה לאל לבסוף: שליף מלבייתה. מן הבגד בחמתו להראותם שהוא כועם ויגורו מלפניו: מוניני. ליר של דגים קטנים: נכתמת. כיסוי הכד: נודי ספרתה אתה. לשון לנוד לו (איוב ב): לאמתיה מוניני ארישא רבי אבא תבר נכתמא אמר ר"ש בן פזי א"ר יהושע ויקברו אותו. ביהושע כתיב: שרגש בן לוי משום בר קפרא בל המוריד דמעות על אדם כשר הקב"ה סופרן עליהן (ס) הר להורגן. שלא הספידו ומניחן בבית גנזיו שנאמר ינודי ספרתה אתה שימה דמעתי בנאדך הלא כראוי: מדה כנגד מדה. הוא לא בספרתך א"ר שיהודה אמר רב כל המתעצל בהספדו של חכם ראוי לקוברו נתאבל על שנתקלרו ימי החכם אף לחייו לא יחושו מן השמים: בבלאי. בחייו שנאמר יויקברו אותו בגבול נחלתו בתמנת סרח אשר בהר אפרים דמבבל סליק: ימים האריכו. שכלו מצפון להר געש מלמד שרגש עליהן הר להורגן א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן ימיהם בטוב דחשיב אריכות ימים כדאמרי׳ בסדר יומא (דף עא.) כי אורך בסאסאה בשלחה תריבנה ∘איתיביה ר' חייא בר אבא לר' יוחנן זויעבדו העם

דעבדה. הבגד: כי כיסתא. הולכת ומתקפלת שאין הבגד שוה ובולט

בבגד כמין כיס ולריך לקרוע הבגד למטה ומולל לפניו (³) והתפירה מתיישבת: בזרגבי' הסיט לפול. מפרש בגמרא[©]. סיט הוא הפסק

שבין אלבע לאמה כמו שאדם יכול להרחיבו ואם טוה וליבן וניפץ

ולבע שהן כולן אבות מלאכות חוט א׳

ארוך כשיעור הזה חייב: האורג כ׳

חוטין שיעורו. ברוחב הבגד כמלח

הסיט שאע"פ שלא ארגו על פני כל

רוחב הבגד חייב: גב" נרחה בעיני

דהכי גרסי' ורמינהו הקורע בחמתו

ובאבלו ועל מסו חייב ואע"פ כו'. ולמאי

דגרם הקורע בחמתו ובאבלו ועל מתו

אע"פ כו' לא ידענא מאי יצא ידי

הקריעה שייך למימר אבחמתו ואמאי

נקט בחמתו: יצח ידי הקריעה. שחדם

חייב לקרוע על מתו: הא במת דידיה.

 לעיל עט, כ) מ״ק כה.
 [מוספחה מ״ק פ״בן, ג) שס,
 ד) שס, ס) [לעיל ענ: וש״ק,
 ולקמן קו: קמה!: מכהדרין
 פה. כרימות כ:, ז) [מוספחה
 דב״ק פ״טן, ח) [מדה ינ:], גיר׳ הרי״ף והרא״ש רבי זן, י) [ב״ב קי:], כ) [לקמן () [ירמיה לו.], מ) [משלי קו.], ל) [ירמיה לו.], מ) [משני ג], ל) עי חוי"ט ד"ה הקורע על מתו וכו' דמקיים נוסחא ישנה ואין בו חימום. פי׳ שע״י הקריעה נסתלה חימומו ע״ש ודלא כרש״ל

תורה אור השלם

2 נֹדִי סָפַּרְתָּה אָתָּה שִׁימְה ב נדי ספרתה אָתָה שׁימָה דְמְצֶתִי בְּנֹאַדְרְ הַלֹּא בַּסְפָרָתָרְ: ההלים נו ט 1 וַיִּמְבֶּרוּ אתו בִּגְבוּל נַחְלָתוּ בָּתְמִנָת סָרַח אֲשֶׁר בְּהַר אֶפְרָיִם מִצְפּוֹן לְהֵר נָצֵש:

4 בְּטַאסְאָה בְּשַׁלְחָה תְּרִיבֶּנָה הָגָה בְּרוּחוֹ הַקּשָׁה בְּיוֹם קָרִים: ישעיהו כוֹ ח קָּדִים: 5 וַיִּעַבְּדוּ הָעָם אֶת יְיָ כֹּל יְמֵי יְהוֹשָׁעַ וְכֹל יְמֵי הַזְּקַנִּים אֲשֶׁר ָהְאֶרֶיכוּ יְבִּילְּיבׁ אַחֲרֵי יְהוּשׁׁוּע הָאֶרִיכוּ יָמִים אַחֲרֵי יְהוּשׁׁוּע אֲשֶׁר רָאוּ אַת כְּל מָעֲשָׂה יְיָ הַגָּרוֹל אֲשֶׁר עְשָׁה לִישְׁרָאֵל:

לְּמָעָן יְרְבּוּ יְנְעִיכָּם וְימֵי 6 לְמָעָן יְרְבּוּ יְנְעִיכָּם וְימֵי בְּנִיכָּם עַל הָאַרְמָה אֲשֶׁר נְשְׁבַע יְיָ לְאֲבַתִיכָּם לְתָת לְהָם בִּימֵי הַשְׁמִיִם עַל הָאֶרְץ: בִימִי הַשְׁמִים עַל הָאֶרְץ:

הגהות הב"ח

(h) גמ' כבוד שעשה לו לח: (נ) רש"י ד"ה כי כיסתח וכו' (ב) רש"ר ד"ה כי כיסתא וכו' ומולל לפגים והתפירה: (ג) ד"ה לס"ת וכו' קרעו (ג) ד"ה לס"ת וכו' קרעובגדיהם: (ד) ד"ה הל ר' יהודה וכו׳ כמוליה הת המת. נ״ב ע״ל צפ׳ המלניע ד׳ לד ריש ע״ב: (ה) ד״ה שרגש עליהן . ההר וכו' הספידוהו כראוי: (ו) תום' ד"ה הא כ' יהודה וכו' :נחמתו גרידא פשיטא

גליון הש"ם

גמ' איתיביה ר' חייא בר אבא לר' יוחנן ויעבדו העם. כילקוט יהושע כ״ד הביא זה על פסוק ז׳ שם ויעבוד ישראל את ה' וגו':

מוסף רש"י

המלבן. למר (דעיד עם). מלאכה שאין צריכה לגופה. כל מלחכה שאינה לרכה אלא לפלקו מעליו, הוי מלחכה שאינה לריכה לגופה, דברצונו לא באה לו ולא היה צריך לה, הלכך לאו מלאכת מחשבת היא לר"ש (דעיד צג:). ברכה היק נר"ס (מעיד צג:). ברכה שאני. דלכל ישראל מברך, דאין ברכה לחלאין (רשב"ם ב"ב קי:).

רבינו חננאל (המשך)

דאמרינן (לקמן דף קז) איכא דמתני לה אהא, הצד נחש בשבת ומתעסק שלא ישכנו . פטור, ואם לרפואה חייב, מאן פסוד, ואם לדפואה דייב, מאן תנא, א"ר יהודה ר' שמעון היא דאמר מלאכה שאינה צריכה לגופה פטור עליה. אבל דוכתא בהדיא דפליגי עלה בלשון הזה לא אשכחן עלה מהאי דוקא דאמרינן אלא מהאי דוקא דאמרינן הכא, שנית מתו אלא [חמתו] אחמתו קשיא, אחמתו נמי לא קשיא, הא ר' יהודה הא

ר׳ שמעוז כדמפרש. ומקשינז אימור דשמעת ליה לר׳ יהודה מלאכה שאינה צריכה לגופה חייב עליה במתקן, דאע״ג דלא קא מיכוין כיון דמוי)מילא הויא מלאכה דניחא ליה חייב, במקלקל מי שמעת ליה. ופרקינן הקורע בגדיו בחמתו נמי מתקן הוא, דכר קניטה דעתיה בכעטיה, מתרווח בקריעת בגדיו ונמצא עושה נחת רוח ליצרו. ואקשינן וכי האי גוונא מי מיחייב, והתניא הקורע בגדיו בחמתו וכן המשבר כליו וכן המפזר מעותיו בחמתו יהא בעיניך כעובד ע״ו, שכך היא אומנותו של יצה״ר, היום אומר לו עשה כך ולמחר אומר לו עבוד ע״ז כו׳. ופרקינן לא עביד בכעסיה הכי, אלא מראה עצמו כועס להטיל אימה אאינשי ביתיה. ואית מן רבנן דטעו ותמהו, היכי מקשינן . וכי האי גווג מי מיחייב והא כעובד ע״ז חשיב, אטו עובד ע״ז והעושה דברים מכוערים מותר. ושניוה(א) [נ״א: ושנייה] לקושה וגרסו מסבריהון וכי האי גוונא מי שרי, והתניא ר׳ שמעון בן אעזר והנושה ביה מכוערים מותו . ושניותא) קריז ושניהן קקשא וגרסו מסבריהון וכי האי גוונא מי שרי, והתניא ר׳ שמעון בן אלעזר אומר וכרי. ואהדרינן להו ואיסורא מי הוי, קשיא למ״ד מתקן קהוא משום דעביר נחת ליצרו ומשום הכי מחייב ר׳ יהודה על מלאכה שאינה צריכה לגופה, [ואקשינן עליה האי תיקונא הוא, אדרבה האי קילקולא רבה הוא משום דמגרה יצרו בעצמו ומקלקל הוא, ולא שמעינן לר׳ יהודה במקלקל דחייב. [ו]נדחה ר׳ אבין ובטיל פירוקיה לגמרי. ואוקימנא לא מחייב ר' יהודה בהא אלא משום דקא עביד למירמא אימתא אאינשי ביתיה וקא מיחזי דבחמתיה בירוק היצמה. אותן כמא אי מודי בירות בות אית אים שם אין אך כבי למינה אי מואה אינה בירות וקול מדוד החומרה. עביד וקא מכרון לתקוני אינטי ברתיה, וכנן דובי יהודה דהוא שליף מצובירתא כרי, דכל כי האי גוונא תיקונא הוא ולא קלקולא. אלא מיהו מלאכה שאינה צריכה לגופה היא, וכל מאן דעביד הכי בשבת, לרי יהודה חייב לר׳ שמעון פטור, ומתניתין כר׳ שמעון.

ימים ושנות חיים יוסיפוש וכי יש לך

שנים של חיים ושנים שאינם של חיים

אמר רבי אלעזר אלו שנותיו של אדם

שמתהפכות עליו מרעה לטובה:

רבריתא בקורע על מתו שלו שחייב לקרוע עליו, איני והא בין בזו ובין בזו על מתו קתני. ופרקינן מתו דמתניתין קרובו שאינו חייב לקרוע עליו, מתו דברייתא במי שחייב לקרוע עליו. ואם (הוא) [נ"א: יהא] זה המת שקרע עליו בשבת, חכם או [אדם] כשר, או היה עומד עליו בשעת יציאת נשמה, הקורע בכל אלה אינו חשוב כמקלקל אלא חייב. ואינו פטור אלא הקורע על מי שאין עליו לא חובה ולא מצוה לקרוע. וקשיא לן דתנן במתניתין הקורע בחמתו פטור, ובברייתא תנינן הקורע בחמתו חילל השבת, מכלל דחייב. ושנינן מתניתין רי שמעון היא דאמר מלאכה שאינה צריכה לגופה פטור עליה, ברייתא ר׳ יהודה דאמר חייב עליה. וראינו לרבותינו שפירשו הכי, היכא שמנון היא דאמה מלאכה שאינה צריכה גנופה פטור עליה, ברייתא ר' יהודה דאמר חייב עליה. וראינו לרבותינו שפירשו הכי, היכא שמניון היר שמעון שנה צריכה לאופה, מירה לובה מה במה פטרה אף על המיטה שמכיטר מפולה לו, את שמעין לרי שמעון שרור ילאכה שאינה צריכה לגופה היא היר היש אפילו במוציה המת לקוברו. ואע"ג דמת לקוברו קאי, ואית למימר מלאכה שצריכה לגופה היא, כיון דלאו מידי זמיבעי היה ריש אפילו במוציא המת לקוברו. ואע"ג דמת לקוברו קאי, ואית למימר מלאכה שצריכה לגופה היא, כיון דלאו מידי זמיבעי ליה למיכליה ולא (איתנה) (איתנה) מיניה, מלאכה שאינה צריכה לגופה היא ושרי במ"ג. והיכא שמעינן לר' יהודה דאסר. דאמרינן (ציע"ל מנ) בדבר שאינן מתכרון סבר לה כר"ש, במלאכה שאינה צריכה לגופה סבר לה כר" יהודה. וגבין (מתובות ה) מהו לבעול בתחילה בשבת, דאמרינן לעלה משבת בקורה כר". איד לבעול בתחילה בשבת, דאמרינן לעלה שבת, דאמרינן במולל שלא תאחז בקורה כר". איד לבעול בתחילה בשבת, דאמרינן במקלה להלם הכר" יהודה או כר"א והוב כופין קעדה ע"ג הנב בשביל שלא תאחז בקורה כר". א"ד לבעול בתחילה בשבת, דאמרינן במיל שלא האחז בקורה כר". יהודה מעשה בא לפני ריב"ד בערב ואמר חולשו ביו היו הזה כל היותב בים לקורות ביהוב בישר שאה החור בקורות ביהוב ביר יהודה מעשה בא לפני ריב"ד בערב ואמר חולש אני לו מחטאת. והא דאמרינן בכל מקום רי יהודה היא דאמר מלאכה שאינה צריכה לגופה חייב עליה, לא אשכחן לה עיקר אלא מיהא. וממאי דקא מפלגי ת"ק ור' יהודה בהא מתניתין במלאכה שאינה צריכה לגופה,